

De Grote Kunst...

“We moeten op onze vergaderingen toch maar een rookverbod instellen. Om te beginnen heb ik geen asbak op tafel gezet.”

Vragend keek voorzitter Vingerling van de “Vlugge Vingers Vereniging” de verzamelde clubleden aan.

“Ik ben bang dat dat een beetje moeilijk is bij goochelaars, Bram.” zei Toon Stelling. Met zijn hand reikte hij naar het oor van de voorzitter en haalde daar een brandende sigaret uit. Iedereen lachte...

“Dat zet ik je betaald!” dreigde Bram. Hij kneep in Toons neus en er rolden twee euromunten over de tafel.

Het waren twee oude, bekende trucs, maar ze werden goed uitgevoerd. En ook heel onverwachts, zo midden in het gesprek en zo goed aansluitend bij wat er gezegd werd! De leden van de goochelclub wisten het allemaal: zelfs een eenvoudige goocheltruc bleef leuk als je hem op de juiste manier en op het juiste moment uitvoerde.

Het rookverbod werd goedgekeurd, alhoewel sommige leden wel sip keken.

“Iemand nog met iets nieuws bezig?” vroeg Bram.

Kees Kunst klopte op het tafelblad. “Ik ben een ideetje aan het uitwerken.” zei hij. “Ik kwam op het idee toen ik in de Peltlaan, vóór het vroegere woonhuis van Fred Kaps, de gedenksteen las.”

Iedereen knikte instemmend...die steen kenden ze allemaal. Alle goochelaars kennen Fred Kaps: de enige goochelaar die tot drie keer toe wereldkampioen goochelen werd. En hij kwam nog uit Utrecht óók!

“Weten jullie dat hij eigenlijk ook Bram heette?” zei Bram Vingerling trots. “Hij heeft eerst opgetreden onder de naam Valdini en later, voor de soldaten, als Mystica. Alle goochelaars uit die tijd verkleedden zich als Arabier, als Chinees, als Indiër...en dan voerden ze allerlei magische shows uit met rook en vuurwerk en bedachten ze fantastische namen voor zichzelf. Op een gegeven moment koos hij de artiestennaam Fred Kaps...dat vond hij blijkbaar interessanter klinken dan Bram Bongers!”

Alle goochelaars aan de tafel knikten weer instemmend...ze wisten dat allemaal al lang, maar het was steeds leuk om weer eens te horen...zo'n stukje goochelgeschiedenis.

“Ik denk dat hij het vervelend vond dat het publiek klapte voor de show in plaats van voor zijn knappe trucs.” zei Kees. “Hij ging optreden in keurig nette burgerkleding en leek op iemand die je op kantoor tegenkwam, of in een winkel, of op school. Als hij dan een truc deed, waarbij iedereen hem zowat op de vingers kon kijken, waarbij speelkaarten flitsten en toverstokjes zweefden...dan dacht iedereen: “Dat is geen show...dat is ècht!”

“Vertel eens over dat idee dat je aan het uitwerken bent...” zei Marianne Kaart nieuwsgierig. Zij was een van de twee vrouwelijke leden van de goochelclub.

Kees Kunst haalde diep adem.

“Ik wil een programma gaan doen met alleen maar trucs van Fred Kaps. Op internet kun je die zien en bestuderen.” zei hij. “Ik noem het: De Grote Kunst (dat ben ik dus) presenteert “Zonder kapsones”.

Ik hoop dat iedereen dat woordgrapje begrijpt en anders leg ik het in het programma wel uit. Ik vertel het publiek over de gedenksteen in de Peltlaan en hoe hij als jongetje heeft leren goochelen van kapper Verschagen. Natuurlijk doe ik dan een paar van die eenvoudige kunstjes met luciferdoosjes, en zo.

Als ik dan vertel over die goochelaars van vroeger, trek ik een wijde, Oosterse mantel aan, zet een tulband op en hang een snor en baard voor. Ik moet nog bedenken welke ouderwetse showtruc ik dan zal doen...misschien laat ik wel een mooie assistente in de lucht zweven, nadat ik haar zogenaamd gehypnotiseerd heb.”

“Ik stel me beschikbaar!” zei Marianne Kaart. Alle goochelaars lachten.

“Heel aantrekkelijk...” zei Kees Kunst. “Net als we dat zonet gedaan hebben, vertel ik dan dat hij koos voor een andere vorm en waarom. Op dat moment kan ik dan eventueel de naam van het programma uitleggen: “Zonder kapsones”. Natuurlijk omdat hij de artiestennaam “Kaps” heeft gekozen en omdat hij een eenvoudige, eerlijke manier van goochelen bedacht...gewoon zonder opschepperij, zonder kapsones. En dan doe ik een serie van die beroemde Fred Kaps-trucs. Maar ik moet er nog wel behoorlijk op oefenen!”

Het was even stil rond de tafel. Iedereen probeerde zich het nieuwe programma voor te stellen.

“Heel origineel!” zei Toon Stelling. “Daar kun je een heleboel trucs in stoppen.”

“Leuk dat je tegelijkertijd een stukje goochelhistorie laat zien.” zei de voorzitter.

“Een stukje Utrechtse historie!” vulde Toon aan.

“Een stukje Kanalen Eiland-historie...” bedacht Marianne Kaart.

“Een daverend applaus voor De Grote Kunst!” zei de voorzitter en dat deden ze.